

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U POŽEGI
Sv. Florijana 2, Požega

Poslovni broj: Pn-13/2026-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Požegi, po sucu ovog suda Ilki Leko, kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužitelja Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje, Zagreb, A. Mihanovića 3, OIB 84397956623, za Područni ured u Požegi, Požega, Ulica Republike Hrvatske 1c protiv tuženika Euroherc osiguranje d.d. Zagreb, Ulica Grada Vukovara 282, OIB 22694857747, koga zastupa Odvjetničko društvo Grgić i partneri d.o.o., Pisarnica u Osijeku, radi naknade štete, nakon glavne rasprave održane 14. svibnja 2026. u nazočnosti punomoćnika tužitelja Milana Mršić i punomoćnice tuženika Ive Kaselj Šabić i presude objavljene 27. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I Odbija se tužitelj s tužbom i tužbenim zahtjevom koji glasi:

"Tuženik je dužan platiti tužitelju na ime naknade štete iznos od 1.165,89 eur sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos koja teče od dana podnošenja tužbe pa do isplate sve na račun Državnog proračuna broj HR 1210010051863000160 (s pozivom na broj-odobrenje, u pretpolju upisati 26, a u veće polje sljedeće šifre 5908-19-19-03117013613), sve u roku od 15 dana od pravomoćnosti presude pod prijetnjom ovrhe."

II Nalaže se tužitelju Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje, OIB 84397956623 da tuženiku Euroherc osiguranju d.d., OIB 22694857747 naknadi trošak parničnog postupka u iznosu od 187,50 eur sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana donošenja presude pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za 3 %-tna poena u roku od 15 dana.

S preostalim zahtjevom za naknadu troškova parničnog postupka tuženik se kao s neosnovanim odbija.

Obrazloženje

1. Tužitelj Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje podnio je tužbu protiv tuženika Euroherc osiguranje d.d. radi naknade štete. U tužbi navodi da je na temelju presude Općinskog suda u Požegi br. Pn-23/2025 od 20.05.2025., tuženik bi bio u obvezi periodično podmirivati štetu za isplaćenu naknadu za tjelesno oštećenje osiguraniku Ferderber Božici budući je imenovana zadobila teške tjelesne ozljede u prometnoj nezgodi koju je skrivio osiguranik tuženika Dvorski Željko. Budući se isplata naknade za tjelesno oštećenje osiguraniku Ferderber Božici vrši i poslije 31.03.2023. do kada je šteta utužena, nastala je nova šteta koju je tuženik dužan nadoknaditi. Konkretno šteta iznosi 1.165,89 eur a sastoji se od isplaćene naknade za tjelesno oštećenje u punom iznosu osiguraniku Ferderber Božici u razdoblju od 01.04.2023. do 31.12.2025. Iznos od 1.165,89 € predstavlja za tužitelja štetu za koju temeljem čl. 161. do 170. ZOMO (N.N. 157/13, 151/14, 33/15, 93/15, 115/18 i dr.) odgovara tuženik, stoga tužitelj predlaže da sud donese presudu kojom je tuženik dužan platiti tužitelju na ime naknade štete iznos od 1.165,89 € sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos, koja teče od dana podnošenja tužbe pa do isplate, kao i naknaditi tužitelju parnične troškove, sve na račun Državnog proračuna br. HR1210010051863000160 (s „poziv na broj-odobrenje“, u pretpolje upisati 26, a u veće polje sljedeće šifre 5908-19-19-03117013613), sve u roku od 15 dana od pravomoćnosti presude pod prijetnjom ovrhe.

2. Tuženik Euroherc osiguranje d.d. u odgovoru na tužbu naveo je da tuženik najprije ističe da iz tužbe uopće nije jasno kada se dogodio štetni događaj u kojem je došlo do utužene štete, te temeljem koje police osiguranja tužitelj potražuje naknadu štete od tuženika jer tužitelj u tužbi u činjeničnim navodima o tome ne govori ništa. Prema tome, iz tužbe nije jasno zašto bi tuženik bio u obvezi naknaditi utuženu štetu tužitelju? Predmetni spor je male vrijednosti, te i radi toga tuženik osporava tužbeni zahtjev u cijelosti. Tuženik u svakom slučaju osporava osnov i visinu tužbenog zahtjeva. Iz sadržaja tužbe proizlazi da tužitelj od tuženika potražuje naknadu štete za koju tvrdi da ju je pretrpio isplatom novčane naknade za tjelesno oštećenje svojoj osiguranici Božici Ferderber u razdoblju od 1. travnja 2023. do 31. prosinca 2025. u iznosu od 1.165,89 EUR. Dakle, tužitelj tvrdi da je iznos od 1.165,89 EUR isplatio svojoj osiguranici Božici Ferderber na ime naknade za tjelesno oštećenje bez navoda kada, gdje i kako se dogodio štetni događaj za koji bi bio odgovoran osiguranik tuženika i što je osnova za potraživanje utuženog? Dakle, iz sadržaja tužbe i priložene dokumentacije ne može se utvrditi da postoji obveza tuženika prema tužitelju, a uz to uopće nije nastupila stvarna šteta u smislu odredbe čl.27.st.2. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu (NN 151/05, 36/09, 75/09 - u daljnjem tekstu: ZOOP)! Naime, u sporu koji pokreće HZMO protiv društva za osiguranje radi isplate naknade štete do koje je došlo u prometnoj nezgodi tuženik kao društvo za osiguranje može prema tužitelju HZMO odgovarati isključivo sukladno odredbama ZOOP-a. Stvarna šteta je odredbom čl.27.st.2. tog Zakona definirana na način, citira se: „Stvarnom štetom smatraju se troškovi liječenja i drugi nužni troškovi učinjeni sukladno propisima o zdravstvenom osiguranju, kao i razmjerni iznos mirovine oštećene osobe, odnosno članova njezine obitelji“. Tužbom se potražuje naknada za tjelesno oštećenje!? Naknada za tjelesno

oštećenje nije stvarna šteta u smislu navedene odredbe čl.27.st.2. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu! Tuženik smatra da ne postoji obveza tuženika na plaćanje utužene štete tužitelju! Dapače, čak kada bi tuženik bio odgovoran naknaditi štetu tužitelju, naknada za tjelesno oštećenje ne ulazi u krug obveza tuženika prema tužitelju jer se prema Zakonu po kojem tuženik odgovara tužitelju, a to je ZOOP, naknada za tjelesno oštećenje se ne smatra stvarnom štetom koju bi tuženik kao društvo za osiguranje bio obavezan naknaditi Zavodu koji obavlja poslove zdravstvenog, mirovinskog ili invalidskog osiguranja, konkretno sukladno odredbi čl.27. ZOOP-a. Prema tome utužena šteta nije pokrivena policom osiguranja od automobilske odgovornosti! Stoga nema odgovornosti tuženika prema tužitelju za utuženo potraživanje! Pravilnom primjenom materijalnog prava i to odredbe čl.27. ZOOP-a prvostupanjski sud treba utvrditi da ne postoji zakonska osnova za obvezivanje tuženika na plaćanje utuženog potraživanja – naknade za tjelesno oštećenje, te stoga treba odbiti tužbeni zahtjev u cijelosti jer utuženo potraživanja nije stvarna šteta koju bi tuženik bio u obvezi platiti tužitelju. Nadalje, kada je riječ o traženju bilo kakve naknade u sporovima između HZMO i tuženika kao društva za osiguranje, tuženik ukazuje da mjerodavne odredbe ZOOP-a daju pravo tužitelju na naknadu ako je ispunjen preduvjet da tužitelj zaista i trpi štetu isplatama tj. plaćanjem svom osiguraniku. Tužitelj HZMO nije dostavio bilo kakav dokaz o izvršenim isplatama novčanih iznosa na ime naknade štete koju potražuje u predmetnoj parnici. Tuženik osporava da je tužitelj HZMO platio bilo kakav novčani iznos svom osiguraniku! Dokumentacija koju je tužitelj HZMO dostavio nije vjerodostojna dokumentacija koja bi dokazivala činjenicu plaćanja. „Obračun službe za isplatu mirovina od 10.02.2026.“ o navodnoj isplati naknade za tjelesno oštećenje za razdoblje od 01.04.2023. do 31.12.2025. koji je sastavio sam tužitelj HZMO nije dokaz da je tužitelj HZMO izvršio plaćanje naknade za tjelesno oštećenje u navedenom iznosu od 1.165,89 EUR!? Dapače, tužitelj svoj tužbeni zahtjev temelji na neovjerenom papiru bez originalnog ili barem kopiranog potpisa ovlaštene osobe, dakle, na običnom bijelom papiru s pečatom tužitelja bez grba RH, a što nije pečat koji tužitelj HZMO inače prema svom Statutu mora stavljati i stavlja na javne isprave, dapače, čak nije riječ niti o memorandumu tužitelja! Usporedbe radi, Rješenje o priznanju prava na naknadu za tjelesno oštećenje broj 22880 od 15.12.2020 kojim je HZMO utvrdio postojanje tjelesnog oštećenja Božice Ferderber, a koje je tužitelj dostavio u privitku tužbe je s potpisom ovlaštene osobe i ovjereno žigom koji sadrži grb RH! Tuženik ga predočava na ovom mjestu: To je javna isprava za razliku od neovjerenog papira kojima se pokušava dokazati plaćanje!? Tuženik osporava istinitost činjenica (osnovanost i visinu) navedenih u „obračunu službe“ tužitelja koji je tužitelj izdao samom sebi! Tuženik osporava kako pravilnost tog obračuna tako i tvrdnje tužitelja da je uopće isplatio iznos koji navodi u tužbi, te ističe da se dokumentacija koju je tužitelj dostavio uz tužbu ne može smatrati javnom ispravom, posebno se ne može temeljiti na čl.159. Zakona o općem upravnom postupku, a ista, ponavlja se, nije ni potpisana od osobe koja je ovlaštena zastupati tužitelja! Interna dokumentacija tužitelja – obračun službe za isplatu mirovina od 10.02.2026. na teret HZMO koju je dostavio tužitelj u privitku tužbe nije javna isprava i da ista ne dokazuje činjenicu plaćanja, te tuženik isto osporava Predmetno pismo nije javna isprava! Predmetnim pismenom tužitelj HZMO ne može dokazati da je platio naknadu za tjelesno oštećenje svojoj osiguranici Božici Ferderber, a koju potražuje

tužbom u ovoj pravnoj stvari. Naime, predmetno pismo/obračun ne predstavlja javnu ispravu s kojom bi bilo dokazano da je tužitelj platio naknadu za tjelesno oštećenje svojoj osiguranici, te tuženik drži kako osnovano ističe prigovor neosnovanosti tužbenog zahtjeva odnosno prigovor nedostatka aktivne legitimacije tužitelja, jer tužitelj HZMO nije dokazao postojanje svoje štete odnosno nije dokazao da je uistinu platio naknadu za tjelesno oštećenje svojoj osiguranici. Tuženik ukazuje na definiciju pojma „javna isprava“ sadržanu u čl. 230. st. 1. ZPP-a: „Isprava koju je u propisanom obliku izdalo državno tijelo u granicama svoje nadležnosti te isprava koju je u takvom obliku izdala pravna ili fizička osoba u obavljanju javnog ovlaštenja koje joj je povjereno zakonom ili propisima utemeljenim na zakonu (javna isprava), dokazuje istinitost onoga što se u njoj potvrđuje ili određuje.“ Sukladno toj definiciji, interna evidencija tužitelja ne predstavlja javnu ispravu jer tužitelju zakonom nije povjereno da izdaje financijske dokumente o izvršenom plaćanju. Tuženik pri svemu ukazuje i na odredbe čl. 6. i 7. Statuta Hrvatskog zavoda za mirovinskog osiguranje - HZMO (dalje: Statut). U članku 6. Statuta navodi se da na Javnim ispravama koje izdaje HZMO, u okviru javnih ovlasti utvrđenih zakonom, Zavod upotrebljava pečat s grbom Republike Hrvatske pa se u čl. 6. i precizira kako izgleda predmetni pečat - citira se čl. 6. Statuta: Nasuprot tome, u članku 7. Statuta se pak navodi da na drugim aktima, a koje Zavod odnosno tužitelj ne donosi na temelju javnih ovlasti, dakle ne radi se o javnim ispravama, Zavod koristi pečat bez grba Republike Hrvatske - citira se čl. 7. Statuta: Ukoliko ponovno pogledamo pečat na pismenu – „obračun službe“ tužitelja, a pogledajmo ga: tada je vidljivo da predmetni pečat ne predstavlja pečat iz članka 6. Statuta nego se radi o pečatu iz članka 7. Statuta prema kojem članku 7. Statuta se navodi da se radi o pečatu koji se stavlja na dokument koji Zavod ne izdaje na temelju javnih ovlasti – očito je da se ne radi o pečatu sa grbom RH! Tužitelj HZMO je mogao dokazati činjenicu plaćanja raznim dokazima npr. izvodima iz banke o obavljenim isplataima naknade za tjelesno oštećenje svojoj osiguranici ili predlaganjem saslušanja svoje osiguranice Božice Ferderber ili financijskim vještačenjem, no, tužitelj takve dokaze nije predložio u svojoj tužbi. Potvrda o obračunu isplate nema značaj javne isprave u smislu čl. 230. ZPP-a, a značaj takve javne isprave nema ni interna knjigovodstvena dokumentacija tužitelja (interna baza podataka) u kojoj nema podataka ni o datumima navodnih isplata. (takvo shvaćanje zauzeto je i u odlukama VSRH poslovni broj Rev 1437/2021-2 od 5. siječnja 2022. i Rev 133/2023-2 od 5. travnja 2023.). Radi se o sporu male vrijednosti i tužitelj više ne može predlagati nove dokaze! Stoga je, kraj izostanka relevantnih dokaznih prijedloga tužitelja u tužbi u sporu male vrijednosti na okolnost isplate naknade za tjelesno oštećenje, i pravilnom primjenom materijalnog prava iz čl. 27. st. 2. ZOOP-a treba odlučiti na način da se odbije tužbeni zahtjev tužitelja u odnosu na zatraženu naknadu štete na ime naknade za tjelesno oštećenje u iznosu 1.165,89 EUR sa zatraženom zakonskom zateznom kamatom, u cijelosti. Tako i rješenje Vrhovnog suda RH br. Rev 133/2023-2 od 5. travnja 2023.: Dakle, tužitelj nije dokazao svoje tvrdnje iz tužbe, pa niti tvrdnju da je izvršio isplatu u iznosu od 1.165,89 EUR za utučeno razdoblje 01.04.2023. do 31.12.2025. pa je njegov tužbeni zahtjev neosnovan. (5) Slijedom svega navedenog, tuženik predlaže sudu da sud bez održavanja glavne rasprave obzirom da se radi o sporu male vrijednosti i da je sporna samo primjena prava, donese presudu kojom se odbija tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti i nalaže tužitelju Hrvatskom zavodu za mirovinsko osiguranje,

OIB 84397956623 da tuženiku Euroherc osiguranje d.d. Zagreb, OIB 22694857747 naknadi troškove postupka prema troškovniku tuženika.

3. U podnesku od 2. travnja 2026. tužitelj se očitovao na odgovor na tužbu tuženika te je naveo da tužitelj ne potražuje naknadu štete zbog isplaćene invalidske mirovine već naknadu štete zbog isplaćene naknade za tjelesno oštećenje, te iz toga razloga ne može biti govora o primjeni članka 27. ZOOP-a, već se u ovoj pravnoj stvari ima primijeniti članak 161. ZOMO-a. Obveza tužitelja na isplatu mirovinskih primanja – naknade zbog tjelesnog oštećenja zbog ozljede na radu odnosno zbog prometne nezgode svom osiguraniku Božici Ferderber koja za tužitelja predstavlja štetu proizlazi iz Zakona o mirovinskom osiguranju. Tužitelj je institucija javnog prava kod kojeg neposredno po zakonu nastaju odgovarajući odnosi koji se zbog zakonske prirode moraju uspostaviti – izvršiti isplata mirovinskih primanja svojim osiguranicima. Tužitelj ima pravo zahtijevati naknadu štete u slučajevima iz čl. 161. ZOMO i izravno od društva za osiguranje kod kojeg su vlasnici, odnosno korisnici motornog vozila osigurani od odgovornosti za štetu. Tužitelj ima izvorno pravo na naknadu štete od osiguravajućeg društva prema odredbama ZOMO a. Odredbe ZOMO-a predstavljaju poseban propis kojim je uređena materija naknade štete koju tužitelj trpi isplatom mirovinskih primanja s osnova ozljede na radu, ozljede izvan rada, profesionalne bolesti, obiteljske mirovine, tjelesnog oštećenja, profesionalne rehabilitacije i novčanih davanja vezanih uz korištenje tih prava, dok ZOOP samo uređuje materiju iz područja obveznog osiguranja u prometu. Radi se o stvarnoj i trajnoj šteti koju trpi tužitelj, a koja se utvrđuje prema odredbama ZOMO-a, a ne odredbama ZOOP-a (isti zakon po nazivu i sadržaju kao poseban propis regulira štetu koja je nastala u prometu, a nikako se ne odnosi niti se može odnositi na štetu nastalu isplatom mirovinskih primanja čiju isplatu, nastanak štete po isplati i dr. regulira ZOMO). Šteta, umanjeње imovine Hrvatskom zavodu za mirovinsko osiguranje nastaje stvarnom isplatom mirovinskih primanja, temeljem pravomoćnog rješenja o priznatom pravu iz mirovinskog osiguranja na temelju smanjenja ili gubitka sposobnosti za rad, nastanka tjelesnog oštećenja ili smrti kao izravne posljedice zadobivenih ozljeda u predmetnoj prometnoj nesreći. U nadležnosti je suda utvrditi koji su propisi na snazi za taj konkretni slučaj, a ako je više propisa na snazi ocijeniti njihovu međusobnu usklađenost, utvrditi vremensko važenje propisa, kao i svrhu i cilj norme koju je donio zakonodavac te odlučiti koji će zakon primijeniti kao mjerodavan u konkretnom slučaju. Parnični sud sudi na temelju Ustava i zakona, sukladno sudačkoj etici tumači i primjenjuje propise, savjesno prema vlastitom stajalištu, a pravna shvaćanja viših sudova trebala bi djelovati snagom svojih argumenata ako nisu protivna savjesti i shvaćanju suca kojem je predmet dan na rješavanje. Sud je u donošenju svoje odluke samostalan i neovisan što je po ustavu njegovo pravo, ali i dužnost. Osim toga, pa nisu svi sporovi Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje protiv odgovarajućeg društva identični. Sporovi se razlikuju po razdoblju isplate mirovinskih primanja za koje se traži naknada štete, različit datum štetnog događaja, različit zakon po kojem je sklopljena polica osiguranja od automobilske odgovornosti kao i koji zakon o mirovinskom osiguranju je na snazi u vrijeme nastanka štete odnosno isplata mirovinskih primanja. Svaki spor je specifičan. Obvezujući učinak pravnog shvaćanja višeg suda ostvaruje se samo u pojedinačnom sudskom predmetu kada je niži sud u ponovnom postupku nakon ukidne odluke višeg suda vezan pravnim shvaćanjem višeg suda izraženim u ukidnoj

odluci. Detalji činjeničnog supstrata uvijek mogu relativizirati ili isključiti primjenjivost određenog pravnog shvaćanja u konkretnom pojedinačnom slučaju. Ako su odredbe o šteti na koju Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje ima pravo po regresnom zahtjevu iz odredbe čl. 161. u vezi s čl. 164. ZOMO-a smislene, jasne i precizne, ne protive se logičkom zaključivanju, te se iz njihovog doslovnog tumačenja može zaključiti volja zakonodavca (nema se što proširivati ili sužavati prilikom tumačenja, jer ono što je zakonodavac mislio to je i izrekao), zašto onda pravo na naknadu štete tumačiti protivno volji zakonodavca i takvim restriktivnim tumačenjem uzrokovati direktnu štetu sredstvima fonda mirovinskog osiguranja iz kojeg se isplaćuju mirovinska primanja najugroženijoj socijalnoj skupini građana? U ovome predmetu ne radi se o tužbi oštećenika po polici osiguranja, već se radi o actio directa institucije javnog prava (tužitelj je javna ustanova na koju su prenesene javne ovlasti u rješavanju o pravima i obvezama iz mirovinskog osiguranja), kod koje neposredno po zakonu (ZOMO-u) nastaju odgovarajući pravni odnosi. Predmet ovog spora je regresni zahtjev tužitelja iz čl. 161. u vezi s čl. 164. ZOMO-a, a ne subrogacijski zahtjev prema društvu za osiguranje. Pravna shvaćanja viših sudova samo su dopunski, nesamostalan pravni izvor, te nisu i ne mogu biti iznad zakona i ne mogu derogirati volju zakonodavca. Bolje rečeno, tužitelj ima izvorno pravo na naknadu štete od osiguravajućeg društva koje proizlazi iz Zakona odnosno iz čl. 164. ZOMO-a. Tužitelj također ističe da je tužiteljev obračun visine utužene tražbine odnosno isplaćene naknade za tjelesno oštećenje koji je izradio ovlašteni aktuar Odjela za pravne poslove Središnje službe javna isprava u smislu čl. 140 a. ZOMO i čl. 230 ZPP. Dakle, bitno je da je tužitelj kao pravna osoba sa javnim ovlastima izdao obračun odnosno potvrdu kojom potvrđuje činjenicu isplate svom osiguraniku u određenom iznosu i da je taj dokument ovjeren pečatom tužitelja, jer je Zakon o mirovinskom osiguranju lex specialis i ništa ne može biti iznad Zakona, te iz tog razloga nije potrebno provoditi nekakva dodatna vještačenja.

4. U dokaznom postupku izvršen je uvid u prijavu ozljede na radu, mišljenje o tjelesnom oštećenju, podatke o isplatama HZMO-a od 10. veljače 2026., izvršen je uvid u presudu ovoga suda broj Pn-23/2025-14 od 20. svibnja 2025. i Pn-53/2018-31 od 22. travnja 2020., presudu ŽS u Šibeniku Gž-496/2020-2 od 26. siječnja 2021., prijavu ozljede na radu, rješenje HZMO-a od 15. prosinca 2020. i presudu ovoga suda broj K-74/2018 od 7. rujna 2018.

5. Na temelju ovako provedenog dokaznog postupka sud je nesporno je utvrdio da je u prometnoj nesreći koju je skrivio osiguranik tuženika Željko Dvorski teške tjelesne ozljede zadobila osiguranica tužitelja Božica Federber, a osiguranik tuženika je pravomoćnom presudom Općinskog suda u Požegi broj K-75/2018-2 od 7. rujna 2018. i proglašen krivim za uzrokovanje predmetne prometne nesreće.

6. Uvidom u prijavu ozljede na radu Dječjeg vrtića Radost utvrđeno je da su osiguranici tužitelja zbog Božici Federber ozljede koje je zadobila u prometnoj nesreći priznate kao ozljede na radu.

7. Uvidom u rješenje tužitelja od 15. siječnja 2020. utvrđeno je da je tužitelj zbog posljedica ozljede na radu i zadobivenih ozljeda u predmetnoj prometnoj nesreći Federber Božici priznao pravo na naknadu zbog tjelesnog oštećenja, a tužitelj je prema navodima tužbe istoj za period od 1. travnja 2023, do 31. prosinca 2025. isplatio naknadu za tjelesno oštećenje u ukupnom iznosu od 1.165,89 eur.

8. Tužitelj ovom tužbom potražuje naknadu štete na ime isplaćene naknade za tjelesno oštećenje svojoj osiguranici Božici Ferderber za razdoblje od 1. travnja 2023. do 31. prosinca 2025. iznos od 1.165,89 eur.

9. Prema odredbi članka 159. stavak 1. Zakona o mirovinskom osiguranju (NN 96/2025) zavod ima pravo zahtijevati naknadu štete iz članka 156. ovog Zakona i izravno od društva za osiguranje kod kojeg su vlasnici odnosno korisnici motornog vozila osigurani od odgovornosti za štetu (izvorno pravo na naknadu štete). Prema odredbi članka 56. istog Zakona Zavod ima pravo zahtijevati naknadu štete za novčana davanja koja se isplaćuju na teret mirovinskog osiguranje dok traje isplata tih davanja i iako su ta davanja osigurana u mirovinskom osiguranju. Stavkom 2. točka 1. istog Zakona određeno je da naknada stvarne štete koju Zavod ima pravo zahtijevati u slučajevima iz ovog zakona obuhvaća ukupne svote davanja i troškove koji se isplaćuju iz mirovinskog osiguranje novčana davanja isplaćena na osnovi priznatog prava na invalidsku mirovinu u punom iznosu sve dok traje isplata invalidske mirovine neovisno o činjenici naknadnog ispunjenja uvjeta za prijevremenu starosnu ili starosnu mirovinu. Prema članku 165. istog Zakona na naknadu štete Zavodu i nepripadne isplate odnosno stjecanja bez osnove primjenjuju se isključivo odgovarajuće odredbe propisa kojima se uređuju obvezni odnosi i odgovarajuće posebne odredbe ovog Zakona, osim ako ovaj zakon ne propisuje drugačije.

10. Za odlučivanje o sporu koji pokreće Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje protiv osiguratelja štetnika radi povrata iznosa isplaćenih na ime mirovine i drugih davanja mjerodavan je Zakon o obveznim osiguranjima u prometu koji je bio na snazi u vrijeme nastanka štete Hrvatskom zavodu za mirovinsko osiguranje odnosno u trenutku kada su izvršene isplate po osnovi mirovine i naknade zbog tjelesnog oštećenja, a ne zakon koji je bio na snazi u vrijeme nastanka štetnog događaja, ovdje prometne nezgode.

11. Prema odredbi članka 27. stavak 1., 2. i 3. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu (Narodne novine 151/05, 36/09, 75/09, 76/13, 152/14 i 155/23) društvo za osiguranje obvezno je zavodima koji obavljaju poslove zdravstvenog, mirovinskog ili imovinskog osiguranja nadoknaditi stvarnu štetu u okviru odgovornosti svog osiguranika i u granicama obveza preuzetih ugovorom o osiguranju. Stvarnom štetom u smislu stavka 1. ovog članka smatraju se troškovi liječenja i drugi nužni troškovi učinjeni sukladno propisima o zdravstvenom osiguranju, kao i razmjerni iznos mirovine oštećene osobe, odnosno članova njezine obitelji. Razmjerni iznos mirovine određuje se prema propisima o mirovinskom osiguranju u visini razlike između invalidske mirovine utvrđene rješenjem Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje i invalidske mirovine koja bi bila utvrđena u slučaju povrede na radu.

12. Dakle, odredbom članka 27. stavak 2. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu određeno je da se stvarnom štetom u smislu stavka 1. istog članka smatraju troškovi liječenja i drugi nužni troškovi učinjeni sukladno propisima o zdravstvenom osiguranju kao i razmjeran iznos mirovine.

13. Budući da tužitelj ima pravo potraživati od tuženika naknadu štete samo ako postoji razlika između invalidske mirovine utvrđene rješenjem tužitelja zbog nesposobnosti za rad nastao njegovom osiguraniku izvan rada i invalidske mirovine koja bi bila utvrđena u slučaju povrede na radu odnosno samo u visini te razlike, a tužitelj ovom tužbom od tuženika potražuje štetu na ime naknade zbog tjelesnog oštećenja to je sud postavljeni tužbeni zahtjev tužbe tužitelja kao neosnovan odbio i odlučio kao u izreci.

14. Odluka o troškovima parničnog postupka temelji se na odredbi članka 154. stavak 1. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23). Sud je kao osnovan priznao trošak tuženika za pristup na ročište održano 14. svibnja 2026. u iznosu od 150,00 eura kako je to tuženik i zatražio i PDV na taj iznos od 37,50 eur pa je priznao ukupan trošak tuženika u iznosu od 187,50 eur. Sud nije priznao trošak tuženika za sastav podneska od 31. ožujka 2026. jer sastav tog podneska nije bio nužan za vođenje ovoga postupka, a niti je priznao naknadu za usluge u iznosu od 300,00 eur budući da takva naknada nije predviđena Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika.

15. Zbog svega navedenog odlučeno je kao u izreci.

U Požegi, 27. svibnja 2025.

S u d a c

Ilka Leko

Uputa o pravnom lijeku: Protiv ove presude dopuštena je žalba županijskom sudu. Žalba se podnosi putem ovog suda u roku od 15 dana od dana objave presude, odnosno od primitka prijepisa presude u 3 istovjetna primjerka.

DNA:

1. Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje, Područni ured u Požegi, Ulica Republike Hrvatske 1c, Požega
2. Odvjetničko društvo Grgić i partneri d.o.o.; Pisarnica u Osijeku, Gundulićeva 5b

Broj zapisa: **9-30888-9c3ff**

Kontrolni broj: **0e6d9-310b4-4e84e**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Požegi** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.